



General | | Actualitzat el 28/10/2021 a les 07:30

Canvien les amistats quan som mares o pares?

Quan ets mare o pare perds amistats? En guanyes d'altres?

[inici centrareport]Recordo no fa gaire que una amiga que no té fills em deia: **"Visc amb molta por quan una de vosaltres es demana una aigua amb llimona"**. Totes vam riure. Enteníem molt bé el que estava dient.

La maternitat, la paternitat, ens canvia la vida sencera. Ens regira el món. Ens posa del revés. Les nostres prioritats es veuen alterades. Els nostres interessos. Els nostres gustos. I també, i probablement el més obvi, **el temps del que disposem**.

Tot això genera molts canvis en el nostre entorn: en les parelles, les nostres mares i pares, les sogres i els sogres? I també en les nostres amistats. **Especialment si moltes d'elles no són mares i pares**.

És possible que els hi costi entendre la transcendència del moment que estem vivint. Que no entenguin massa què significa per a nosaltres. **Que fins i tot sentin certa decepció perquè tu haves dit allò (que diem tantes de nosaltres) de "les coses no canviaran"** i òbviament han canviat. I molt.

Sembla senzill d'entendre que, el fet d'estar en un moment vital tan diferent, la nostra amistat es vegi afectada. Quan això ens passa és habitual que ens costi expressar-ho. Per la nostra criança, per la manera que ens han ensenyat a relacionar-nos, a entendre i **expressar les nostres emocions** i les de les altres persones, ens costa molt expressar com ens sentim.

Poder dir a una amiga que ens sentim tristes, decebudes, enfadades, ens sembla missió impossible. És per això que sovint optem per la tècnica evasiva. Per no fer menció al tema. Evitar-lo. Prendre distància. O fins i tot desaparèixer.

I això, que en el moment ens sembla l'opció fàcil, tal com es diu en castellà és "pan para hoy y hambre para mañana". El que acabem aconseguint és fer el buit més gran. **La distància més gran**. Donar pes i poder a allò que ens està allunyant.

Recordo molt bé que en el meu primer postpart vaig trobar a faltar a un amic íntim. D'aquells de tota la vida. Vaig enviar-li una fotografia amb el meu nadó poques hores després del naixement. Crec que em va respondre felicitats i diverses emoticones de cors.

Ja en aquell moment em vaig mosquejar. Però pocs dies després em vaig anar enfadant cada vegada més. M'escrivia de tant en tant per preguntar-me com estava. **Però no s'oferia a venir-me a veure. Jo sentia que no tenia ganes de conèixer al meu nadó**. Que no tenia ganes de veure'm. Que no tenia interès. Finalment va venir ja passada la quarantena. I jo no vaig dir res de tot plegat. Ni ell tampoc.

Mesos després, fins i tot crec que més d'un any després, prenent unes cerveses i parlant del meu postpart i del fet que el meu fill ja s'havia fet gran, li vaig poder dir: **"escolta, et vaig trobar a faltar. Vas trigar molt a venir a veure'm"**. Ell, molt sorprès, em va respondre que m'estava donant espai.



Em va dir que trobava fora de lloc venir quan era un moment tan important per a la família. Quan jo li havia parlat tantes vegades de la importància de la intimitat durant el postpart. D'evitar visites excessives. **Em va dir que pensava que voldríem estar sols**, i que ell ja tindria molt temps de veure'm passats aquests dies tan rellevants.

I aquí vaig veure clar que una de les coses que més entorpeixen la relació amb les nostres amistats és **la mala comunicació que tenim**. Que diferent que hagués estat tot si jo li hagués enviat un whatsapp dient-li que el volia veure. Que vingués. Que el necessitava a prop. Que fàcil que hagués estat tot.

Potser podem començar a aplicar això amb les nostres amistats. **Començar a expressar el que necessitem, el què esperem, el què sentim**. Les amistats no ens llegeixen la ment. No saben el que ens està passant. Potser no saben res sobre maternitat, sobre lactància, sobre nadons.

Però podem explicar-los-ho. **Fer-los saber tot això que ens passa** i tot el que implica. I potser així, sabent el que s'espera d'elles, sabent el que ens està passant, ens poden acompanyar millor.

També cal dir que, tot i que ho fem, hi haurà amistats que no sabran o no podran acompanyar-nos. No tothom ens ha d'acompanyar en tots els moments de la nostra vida. I està bé així. La teva amiga amb la qual t'encanta sortir de festa no té per què saber-te acompanyar en una cosa tan diferent com aquesta. **No tothom sap (ni pot) ser-hi en tots els moments**.

Potser podem deixar de ser tan exigents i entendre que les amistats no són sempre lineals. Que varien en intensitat segons el moment. **Que potser, ara que ets mare o pare necessites coses diferents**. I potser també entraran persones diferents a la teva vida.

Persones que fa un any no coneixies i que ara saben tot el que passa en el teu dia a dia. Les amistats que es fan durant el postpart poden ser molt especials. En un moment tan vulnerable, tan sensible. En el que necessitem tant de suport. Tanta pell. Tant **"Ei, a mi també em passa"**.

Potser podem començar a acceptar tot plegat. Que **de vegades els moments vitals que transitem ens apropen i ens allunyen d'unes i altres persones**. Això no vol dir que sigui així per sempre. Que perdem a aquestes persones. Simplement que ara estem en moments diferents. I que potser ens seguirem estimant molt encara que ens veiem o parlem amb menys intensitat. La vida no és lineal. I les amistats tampoc ho són. [ficentrareport]